No. ZEVENTIEN

UIT HET ENGELSCH VAN LOUIS TRACY

(2) HOOFDSTUK I. (Vervolg).

Met den regen, die nu in stroomen neerviel, was het wachten op het trottoir niet aanlokkelijk. Desniettegenstaande zag hij tersluiks dat de ander naderkwam, af en toe even stilstaand om naar de nummers te kijken, die op een lamp boven de eerste deur stonden.

„Goeden avond, mijnheer, dank U wel!" zei de bestuurder.

De taxi reed weg, terwijl Theydon de lange trap opliep. De „Innesmore Mansions" konden zich niet op liften beroemen. De étage-woningen waren geriefelijk, maar niet overdreven duur, en hun bewoners klommen lustig de trappen op; op zijn hoogst moesten ze tot de tweede verdieping klimmen. Ieder blok was voorzien van een portier in uniform, die, op zóó'n nacht, zelfs in Mei, door een bel uit zijn legerstede geroepen moest worden als men hem noodig had.

Theydon ging met twee treden tegelijk de trap op, deed de deur van No. 18 open, dat, met No. 17, de bovenste verdieping vormde. Als huisknecht en kok deed voor hem dienst een ex-sergeant en diens vrouw, een uitstekend menschenpaar, Bates genaamd; de man verscheen vóórdat Theydon zijn jas en hoed in de kleine vestibule afgedaan had.

„Breng mij het blaadje maar over een kwartier, Bates, meer heb ik van avond niet noodig," zei Theydon.

„Ja, mijnheer," zei Bates, „wat een verandering in het weer, mijnheer."

„Ellendig. Wie kon zulk een bui verwachten na zoo'n prachtigen dag?"

Bates nam de jas en den hoed, en Theydon ging zijn zitkamer binnen, een ruim, vierkant vertrek, dat op de tuinen uitzag. Hij had met opzet Bates verhinderd dadelijk met zijn avondeten te komen, dat gewoonlijk bestond uit een glas melk en een schaaltje brood. Om de waarheid te zeggen, bevat het artistieke temperament een greintje nieuwsgierigheid, wat in zekeren zin een oefening van het waarnemingsvermogen is. Theydon wilde even een raam openschuiven en er uit kijken, iets ongewoons, waarvan Bates zeker de reden zou gevraagd hebben. Bij hooge uitzondering was hij, die zich weinig bemoeide met de zaken van anderen, nieuwsgierig, en wilde zich er van vergewissen of de onbekende al of niet den een of anderen bewoner van de Innesmore Mansions kwam bezoeken. Het was een onschuldig staaltje van spionnage. Theydon kende van de bewoners van zijn eigen blok nauwelijks de namen, en wat betreft de huurders van de andere étage-woningen, acht en veertig in getal, daar was hij nog veel minder van op de hoogte.

Toch was 't voor een schrijver als hij wel van belang om achter de geheimzinnige handelingen van den langen vreemde te komen; hij opende dus een raam en stak zijn hoofd er uit en was juist bijtijds om den eigenaar van den automobiel, die over een kwartiertje hem aan de „Constitutional" club zou komen halen, de stoep die naar de No. 13—18 leidde, op te zien gaan. Deze ontdekking deed Theydon een oogenblik vreemd aan. Zou de vader van dat aardige meisje soms *hem* komen opzoeken? Iets wat hem van te voren onmogelijk had toegeschenen, scheen nu zeer waarschijnlijk. Hij sloot het raam, en wachtte, ja, wachtte heusch totdat de bel zou gaan!

De deur van de zitkamer die recht tegenover die van de vestibule was, stond open. Voetstappen klonken duidelijk op de steenen treden der trap; toen Theydon iemand naar de bovenste verdieping hoorde klauteren, was hij overtuigd dat als gewoonlijk, het onverwachte zou gaan gebeuren. Het gebeurde ook, maar op een bijzondere manier. De onbekende trok aan de bel van No. 17, en werd, na een oogenblik van wachten, binnengelaten.

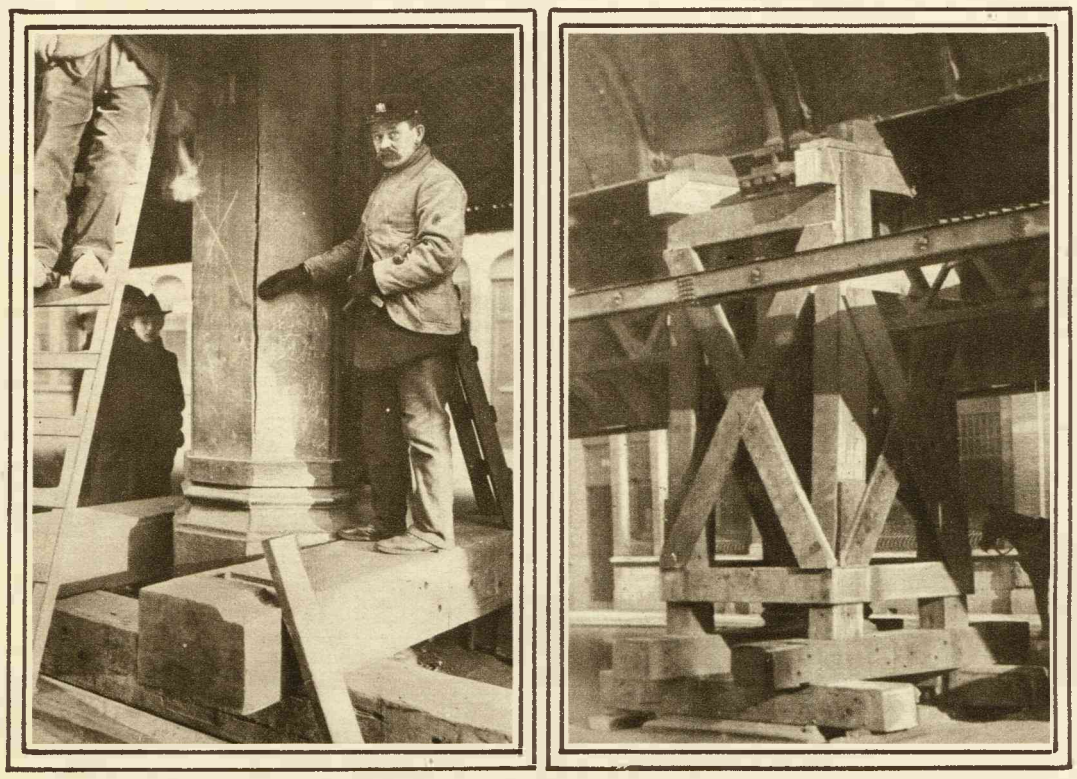
Theydon glimlachte over de teleurstelling. Een alledaagsch mysterie ontwikkelde zich op gewone wijze. Een nogal knappe en beslist goed-gekleede dame, een zekere Mevrouw Lester, woonde op No. 17. Zij woonde alleen, geloofde hij. In ieder geval had hij nooit iemand anders, behalve een bejaarde dienstbode, de kamers tegenover hem zien ingaan of uitkomen, en hij had de bewoonster zelf zóó zelden ontmoet, dat hij niet zeker was, of hij haar wel op een andere plaats herkennen zou dan op de trap, waar zij elkaar van tijd tot tijd tegenkwamen. Toen zuchtte hij. Hij, die zoo veel hield van alles wat romantisch was, scheen daarmee in 't gewone leven nooit in aanraking te mogen komen. Hij wist nog niet, dat de geest van 't avontuurlijke hem niet alleen al de laatste twintig minuten gezelschap gehouden had, maar zelfs van plan was hem vele, vele dagen als zijn schaduw te vergezellen. Theydon fronste de wenkbrauwen. Hij vond het niet goed, dat de vader van dat mooie meisje de aantrekkelijke mevrouw Lester opzocht onder omstandigheden, die iets ondershands en clandestien hadden. De man had opzettelijk zijn dochter wat wijs gemaakt. Hij had haar met een leugen op de lippen verlaten; hoe kon het uiterlijk zóó bedrieglijk zijn: de vreemdeling zag er uit als iemand op wiens woord men aan kon.

„Och wat, wat heb ik er eigenlijk mee te maken?" bromde Theydon, en hij lachte bitter, toen hij ging zitten om een brief te schrijven, dien Bates naar de post zou moeten brengen en die als voorwendsel moest dienen tegenover Bates voor het uitstellen van zijn avondeten.

Het was 'n onbelangrijk epistel, dat even goed tot den volgenden morgen uitgesteld had kunnen worden, alleen maar een mededeeling aan een uitgeversfirma, dat hij wat verder in de week over zaken zou komen spreken. In minder dan vijf minuten waren dit briefje en nog een, waarin hij een afspraak voor Woensdag maakte (terwijl het nu pas Maandagavond was), geschreven, dichtgemaakt, geadresseerd en van postzegels voorzien.

Hij belde. Bates kwam binnen, beladen en wel, denkende dat er om het blad gebeld was.

„Wees zoo goed deze brieven voor mij naar de bus te brengen," zei Theydon. „Neem vooral een paraplu mee. Het is hondenweer."

HET SPOORWEGVIADUCT TE ROTTERDAM DEFECT.

Door het bevriezen van het tusschen het metselwerk der peilers en het ijzeren omhulsel gedrongen water, zijn van eenige peilers van het Rotterdamsche spoorwegviaduct de mantels gescheurd *(foto links)*, waardoor 't verkeer gestremd is. Direct is men begonnen het viaduct te steunen, waarbij men, omdat de fundeeringen intact gebleven zijn, volstaan kan met het aanbrengen van stevige houten stutten tusschen mantel en fundeering *(foto rechts)*.

De man had de deur open gevonden, en liet haar openstaan, toen hij binnenkwam. Vóór hij kon antwoorden, werd de deur van No. 17 opengedaan en gesloten, met het gerinkel, dat onafscheidelijk is van een deur met kleine, in lood gevatte ruitjes; er klonken voetstappen op de trap. Om de een of andere reden — waarschijnlijk om het ongewone van het feit, dat iemand de kamers van mevrouw Lester zoo laat in den avond verliet, luisterden beide mannen.

Toen bedwong Bates zijn nieuwsgierigheid.

„Ja, mijnheer," zei hij.

Getroffen door de opvallende stilte zeide Theydon:

„Die bezoeker van mevrouw Lester is ook niet lang gebleven. Hij kwam vlak achter mij aan."

„Ik dacht al, dat het een heer was," zei Bates.

„Waarom een „heer"?" lachte Theydon.

„Ik bedoel, mijnheer, dat die stap niet op dien van een dame leek."

„O, bedoel je dat."

Theydon begreep, dat hij zich verraden had en trachtte het goed te praten door te zeggen: „Ik heb eigenlijk niet iemand op de trap *gezien*, maar ik hoorde iemand, en kwam toen tot dezelfde gevolgtrekking als jij, Bates."

Stilzwijgend waren heer en knecht van dezelfde meening — het was goed, dat de mannelijke bezoekers van Mevrouw Lester, die haar op 't vreemde uur van half twaalf 's nachts kwamen opzoeken, zoo spoedig weer uitgelaten werden. De „Innesmore Mansions" waren bijzonder netjes. Geen dame kon daar alleen wonen als haar geloofsbrieven niet goedgekeurd waren door een scherpzinnigen secretaris. Bovendien verweet Theydon zich, dat hij een oogenblik slechte gedachten had gekoesterd over den gedistingeerd uitzienden vader van dat bijzonder knappe meisje, en het deed hem genoegen te merken dat hij zich vergist had.

Bates ging de kamer uit, de deur achter zich dichttrekkend; hij deed een overjas aan, voorzag zich van een paraplu, en ging toen naar beneden, de straat op. Weer toegevende aan een opwelling, opende Theydon nogmaals het raam en gluurde er uit. Om den hoek, bij de brievenbus, stond een politieagent, glimmend in zijn regenjas. De lange man, die een eind boven den dikken agent uitstak, talmde een oogenblik vóór hij een brief in de bus deed. Toevallig of opzettelijk hield hij zijn paraplu zóó, dat de ander zijn gezicht niet kon zien. Toen verdween hij. Bates kwam in 't zicht. Hij liet Theydon's brieven in de bus vallen, en wisselde een paar woorden met den politieagent, naar zijn heer vermoedde, zeker een klacht over het nare weer.

Al was Theydon een schrijver van naam, hij sloeg met zijn vermoeden toch dikwijls de plank mis dien avond. De politieagent had den onbekende uit de deur van No 13—18 zien komen, en had zijn houding en voorkomen opgemerkt.

„Wie is die fijne mijnheer die daar juist bij jullie uitging?" zei hij toen Bates aankwam.

„Ik weet 't niet," zei Bates. „Iemand die Mevrouw Lester opgezocht heeft, geloof ik. Waarom?"

„O, niets. Alleen maar, als ik in mijn beste plunje was op zóó'n avond, zou ik in een bakje kruipen."

„Ikzelf heb hem niet gezien," vertelde Bates. „Mijn heer hoorde hem komen en wij hoorden hem allebei weggaan. Hij is niet langer dan vijf minuten gebleven."

„Ik wou dat ik in zijn plaats was. Ik moet hier tot morgenochtend 6 uur blijven," grinnikte de agent.

„Nou, hou je maar taai."

„Gegroet."

Bates kwam nog even bij zijn heer binnen, voordat hij naar bed ging.

„Om hoe laat zal ik U roepen, mijnheer," vroeg hij.

Theydon zat een pijp te rooken en te lezen, nadat hij zijn rok voor een huisjasje verwisseld had. Hij las een artikel over de luchtvaart, en had, als iedere nieuweling, al een vliegmethode bedacht, die alle bekende uitvindingen zou overtreffen.

„Niet later dan acht uur," zei hij. „Ik moet om negen uur uit. En, à propos, ik kan 't je meteen wel zeggen: Na de lunch ga ik morgen naar Brooklands. Ik kom terug aan 't Waterloo-station om 6.40. Daar ik in het West-End moet dineeren om 7.30, en mijn trein een paar minuten te laat kan zijn, zou ik wel willen dat jij mij met mijn toilet-benoodigdheden bij den kapper op het eerste perron opwachtte. Ik kan me daar verkleeden en direct naar het huis van mijn kennis gaan. Het zou een beetje krapaan zijn, als ik probeerde om eerst nog hier te komen."

„Ik zal zorgen dat alles klaar is, mijnheer."

Bates was buitengewoon betrouwbaar in zulke dingen. Men kon erop aan dat hij geen boordenknoopje vergeten zou.

De storm, die 's nachts gewoed had, was den volgenden ochtend voorbij gedreven en Theydon had nooit zooveel genoten van een uitstapje als van dit tochtje naar de beroemde automobielenbaan. Het doel van zijn tocht was echter de luchtvaart. Een populair tijdschrift had hem opgedragen een artikel te schrijven over den vooruitgang en het practisch nut van vliegeniers, en hij had middag en avond aan 't verzamelen van inlichtingen gewijd. Eenige vakmenschen en een fotograaf hadden hem al heel wat stof voor zijn stuk aan de hand gedaan, maar hij verheugde zich bijzonder op een ongestoord gesprek dien avond met mijnheer James Creighton Forbes, een millionnair en philanthroop, wiens eigenaardige maar krachtige theorieën, wat de vredelievende overwinning van de lucht betreft, op 't oogenblik de aandacht van de geheele pers trokken. Hij had mijnheer Forbes nooit ontmoet.

Toen hij op 't punt stond hem om een onderhoud te vragen, was 't hem gelukkig te binnengeschoten, dat de groote man een oud vriend was van den Professor in de natuurkunde aan zijn (Theydon's) universiteit, en al heel spoedig had de post hem een allerhartelijksten brief gebracht om hem bij mijnheer Forbes te introduceeren. Toen kwam de uitnoodiging om te komen middagmalen. „Dinsdagavond zijn we onder elkaar," had mijnheer Forbes geschreven, „kom dus, als U vrij bent, om half acht bij ons eten, en dan kunnen we daarna rustig praten."

De trein was niet te laat. Bates stond, kaarsrecht en stram, op de afgesproken plaats. Naast hem stonden twee personen die Theydon nooit te voren gezien had. De een, een zware, sterke man met een blozend gezicht had iets van een militair over zich; de ander was precies het tegenovergestelde, klein, in elkaar geschrompeld en tanig. De groote man had een rond hoofd, uitpuilende helderblauwe oogen, en de kaakbeenderen, de kin en de zware lichamelijke ontwikkeling van een